

“NĀCIET PIE MANIS...”

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mt 11:20–30, Mt 5:5, 5Moz 18:15, 2Moz 18:13–22, Gal 6:2.

ATMIŅAS PANTS:

“Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt.”
(Mt 11:28)

“**N**āciet šurp pie Manis visi, kas strādājat un nesat smagas nastas, Es jums gribu dot atpūtu.” (NKJV)

Kādu brīnišķīgu apsolījumu Jēzus mums šeit dod! Galu galā kurš no mums reizēm nav juties smagu nastu apkrauts, ja ne darba kā tāda dēļ (lai gan bieži vien arī tā), tad ar grūtumiem un nastām, ko nes pati dzīve? Un Jēzus šeit mums pasaka – jā, Viņš zina, kam mēs ejam cauri, un, jā, Viņš var mums palīdzēt, ja vien mēs Viņam ļausim to darīt.

Pasakot, lai mēs nesam Viņa jūgu, Jēzus saka: “Jo Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla.” (Mt 11:30) Citiem vārdiem, atbrīvojies no jūgiem un nastām, ko tu nes (atdod tās Man), un ņem uz sevi Manu jūgu, jo to ir vieglāk nest.

Kā mēs varam piedzīvot atpūtu, par ko runā Jēzus? Galu galā mēs dzīvojam pasaulē, kurā pēc grēkā krišanas Kungs Ādamam ir pateicis: “Sava vaiga sviedros tev būs maizi ēst” (1Moz 3:19) Tādējādi mēs zinām, ko nozīmē strādāt un nest nastas, kuras, šķiet, ir pārāk smagas, lai nestu – vismaz vieniem pašiem.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 31. jūlijā.

“Es jums došu mieru”

Izlasi Mt 11:20–28, kur Jēzus saka: “Nāciet pie Manis visi, kas strādājat un nesat smagas nastas, es jums došu mieru.” (NKJV) Kādā kontekstā ir izteikti šie vārdi? Kā Jēzus dod mums šo mieru? _____

Jēzus, tāpat kā mēs, nekad nerunāja bez konteksta. Lai Viņu saprastu, mums ir jāaptver specifiskais konteksts, kādā konkrētais apgalvojums teikts, īpaši ja mēs gribam izvairīties no nepareizas Jēzus vārdu izpratnes.

Mateja 11. nodaļa iezīmē pagrieziena punktu Mateja evaņģēlijā. Apgalvojumi, kas nosoda svarīgas Galilejas pilsētas, ir skarbākais, kas līdz šim evaņģēlijā ir dzirdēts. Jēzus nav izņēmumu, Viņš liek pirkstu tur, kur sāp, Viņš biedrojas ar “nepareizajiem” cilvēkiem (Mt 9:9–13). Viņa apgalvojums, ka Viņš spēj piedot grēkus, reliģisko vadītāju acīs ir skandalozs (Mt 9:1–8).

Patiešām, Jēzus izsaka ļoti nosodošus vārdus cilvēkiem, pat salīdzinot ar Sodomu, kas toreiz (un arī mūsdienās) tika uzskatīta par nepieredzēta ļaunuma vietu: “Bet Es jums saku: Sodomas zemei būs vieglāk tiesas dienā nekā tev.” (Mt 11:24)

Spriedze kāpj – un tomēr Jēzus pēkšņi maina virzienu un piedāvā patiesu mieru. Viņš tā var darīt, jo “visas lietas Man ir Mana Tēva nodotas, un neviens nepazīst Dēlu kā vien Tēvs” (Mt 11:27). Jēzus spēja dot mieru ir balstīta uz Viņa dievišķumu un Viņa vienotību ar Tēvu.

Pirms mēs varam atbrīvoties no nastām, mums ir jāsaprot, ka mēs tās nevaram nest vieni paši. Patiesībā lielākā daļa no mums nemeklēs Jēzu, kamēr nebūs atzinusi savu patieso stāvokli. Jēzus aicinājums ir balstīts uz vajadzību.

Viņa apgalvojums Mt 11:28 grieķu oriģinālā sākas ar pavēli. “Nāciet” nav izvēle, “nākt” ir priekšnosacījums, lai atrastu mieru. “Nākšana” nozīmē, ka mums ir jānodod kontrole. Laikā, kad mēs ērti varam kontrolēt daudz ko ar saviem viedtālruniem, nākšana pie Jēzus nav dabisks virziens. Patiesībā lielākajai daļai cilvēku pakļaušanās ir visgrūtākā kristieša dzīves daļa.

Mums patīk runāt (un pamatot) par visu, ko Dievs dara mūsu labā ar Kristus starpniecību un kā mēs nevaram izglābt sevi un tamlīdzīgi. Tas viss ir patiesība. Bet beigās mums tik un tā ir jāizdara apzināta izvēle “nākt” pie Jēzus, kas nozīmē pakļauties Viņam. Lūk, kur brīvās gribas realitāte kļūst par galveno un centrālo kristieša dzīvē.

Kādas nastas tu nes? Kā tu vari iemācīties nodot tās Jēzum un piedzīvot mieru, ko Viņš piedāvā, samaksājot par to tik lielu maksu? _____

“Nemiet uz sevi Manu jūgu”

Izlasi Mt 11:29, 30. *Kāpēc uzņemties Jēzus jūgu Viņš mums pavēl uzreiz pēc tam, kad Viņš ir uzaicinājis mūs atdot Viņam savas nastas un atrast patiesu mieru?* _____

Pēc pirmās pavēles “nāciet” (Mt 11:28) seko vēl divas pavēles (Mt 11:29). “Nemiet” un “mācieties” pievērs klausītāju (un lasītāju) uzmanību Jēzum. Mums ir jāņem Viņa jūgs un jāmacās no Viņa.

Personīgās attiecības starp Tēvu un Dēlu (par tām darīts zināms jau Mt 11:25–27) ir spēcīga ilustrācija, kas var izskaidrot šajos pantos izmantoto jūga metaforu. Gan Tēvs, gan Dēls vienoti strādā, lai glābtu cilvēci. Lai gan jūgs ir pakļaušanās simbols (sk. Jer 27. nod.), tas kā metafora arī ilustrē vienotu nolūku. Mēs pakļaujamies Viņa jūgam un pieņemam uzdevumu, ko Viņš mums dod, lai svētītu tos, kas ir ap mums. Mēs nenesam Viņa jūgu, mēs vienkārši esam Viņam piejūgti, jo Viņa jūgs ir “patikams” un Viņa nasta “viegla” (Mt 11:30).

Otrā pavēle “mācieties no Manis” atkārtō šo konceptu. Grieķu darbības vārds “mācīties” ir saistīts ar jēdzienu “mācekļis”. Kad mēs mācāmies no Jēzus, mēs patiešām esam Viņa mācekļi. Paklausība un nodošanās ir mācekļu rakstura īpašības.

Kāda ir atšķirība starp “smagu nastu” (Mt 11:28) un Viņa jūga uzņemšanos (Mt 11:29)?

Jūgs jūdaismā bija bieži sastopama metafora likumam. Apd 15:10 to izmanto, runājot par apgrauzīšanas likumu. Gal 5:1 pretstata brīvību, ko Jēzus piedāvā, verdzības jūgam, kas ir atsauce uz likumu un nozīmē glābšanu. Būt piejūgtam Jēzum uzsver paklausību un nodošanos sekot Viņa pēdās un piedalīties Viņa misijā. Lai gan mēs nevaram cerēt pievienot neko glābšanai, ko Jēzus mums sagādāja pie krusta, mēs varam kļūt Viņa vēstneši un līdzdalīt labo vēsti cilvēkiem ap mums. Likuma interpretācija, kā Jēzus to atklāja Kalna svētrunā (Mt 5.–7. nod.), ir vēl radikālāka, nekā farizeji domāja. Tā prasa sirds ķirurģiju un pārveido mūsu motīvus – Viņa jūgs ir patikams un Viņa nasta ir viegla (Mt 11:30).

Kāds brīnišķīgs apsoliņums! Miers jūsu dvēselēm. Kā jūs esat piedzīvojuši mieru? Kāds tas ir? Pievērsoties Jēzum un tam, ko Viņš mums piedāvā, kā mēs varam sākt iepazīt šo mieru? _____

“Lēnprātīgs un no sirlds pazemīgs”

Lēnprātība mūsdienās ir pārāk zemu novērtēta īpašība. Par pazemību smejas. Sociālie mediji māca mums pievērst uzmanību skaļajam, trokšņainajam, dīvainajam, mežonīgajam un spilgtajam. Patiešām, ļoti daudzi pasaules standarti ir pretēji tam, ko Dievs uzskata par svarīgu un vērtīgu.

“Patiesības atziņa nav tik daudz atkarīga no intelekta spēka kā no nodomu šķīstuma, nopietnas, pazemīgas ticības vienkāršības. Tiem, kas sirlds pazemībā meklē dievišķo vadību, Dieva eņģeļi nāk ļoti tuvu. Svētais Gars ir dots, lai atvērtu viņiem patiesības bagātos krājumus.” (E. Vaita “Kristus līdzības”, 59. lpp.)

Izlasi Mt 5:5, 1Pēt 3:4 un Jes 57:15. Kā tu definētu lēnprātību un pazemību, balstoties uz šiem pantiem? _____

Pāvils atsauca uz “Kristus lēnprātību un pazemību” zkor 10:1. Lēnprātība un pazemība nav vāju cilvēku apraksts, cilvēku, kas nespēj paši par sevi pastāvēt. Jēzus pats nemeklēja sadursmes un bieži no tām izvairījās, jo Viņa misija vēl nebija piepildīta (Jņ 4:1–3). Kad Viņš piedzīvoja sadursmes, Viņš drosmīgi atbildēja. Tomēr vienlaikus Viņš runāja laipni. Viņa bēdas par Jeruzālemi tieši pirms krustā sišanas, piemēram, nebija izkliegti lāsti, bet skumjas vārdu ainas par postošo nākotni (Lk 19:41–44).

Jaunajā Derībā Jēzus bieži ir attēlots kā otrais Mozus. Viņš runā no kalna, atklājot Savas valstības principus (Mt 5:1). Viņš nodrošina lielam pūlim ēdienu (Mt 14:13–21). 4Moz 12:3 apraksta Mozu kā “lēnprātīgu”, kas atbalsojas Mt 11:29. Ļaudis, kas bija liecinieki 500 pabarošanai, apbrīnā izsacās – “šis tiešām ir tas pravietis, kam jārūpējas pasaulē” (Jņ 6:14) – atsauce uz 5Moz 18:15 un Mozus kā pravieša lomu.

Jēzus pazemība un lēnprātība noteikti pārspēj Mozu. Galu galā Viņš ir mūsu dievišķais Glābējs. Lai gan Mozus piedāvāja sevi, lai glābtu savu tautu (2Moz 32:32), viņa nāve neko nebūtu panākusi, jo Mozus pats bija grēcinieks un viņam bija vajadzīgs glābējs, grēku nesējs, kas samaksātu par viņa paša grēkiem. Lai gan mēs varam mācīties no Mozus un no viņa dzīves stāsta, mēs nevaram viņā rast glābšanu.

Mums patiešām ir vajadzīgs Glābējs, kas var nostāties mūsu vietā ne tikai kā Aizlūdzējs, bet kā mūsu Vietnieks. Aizlūgšana ir svarīga, bet tikai Dievs, kas karājas pie krusta kā mūsu grēku nesējs, kā Tas, kurš samaksāja Sevī sodu par mūsu grēkiem, var izglābt mūs no likumīgajām sekām, ko mūsu grēki taisnīgi mums ir uzlikuši. Lai arī cik izcilš paraugs Jēzus mums bija, bez krusta un augšāmcelšanās tam nebūtu nekādas nozīmes.

“Jo Mans jūgs ir viegls”

Mēs jau pamanījām, ka tas, kā Matejs izmanto vārdu “jūgs” šajā pantā, atbalso to, kā šo jēdzienu izmanto jūdaismā un citos Jaunās Derības pantos, attiecinot to uz nepareizu izpratni par likumu.

Grieķu valodas vārds, kas tulkots kā “patīkams” Mt 11:30, var tikt tulkots arī kā “labs, noderīgs, labvēlīgs”. Daudzi ap mums uzskata Dieva likumu par smagu, grūti izpildāmu un reizēm nederīgu. Kā mēs varam viņiem palīdzēt atklāt likuma skaistumu un iedvest mīlestību uz Likuma Devēju? _____

Vecāki vienmēr atceras to brīdi, kad viņu bērns spēra pirmo soli. Ļodzīgajam pirmajam solim seko otrs izmēģinājuma solis, tad trešais, un tad visdrīzāk bērns paklups un kritīs. Varbūt viņš raudās un būs kāds nobrāzums, bet, sajutis kustības brīvību, bērns piecelsies un mēģinās vēlreiz. Staigāt, krist, celties, staigāt, krist, celties. Secība atkārtosies daudzas reizes, pirms bērns varēs staigāt droši. Un tomēr, klupienu un kritienu vidū, mazais, lepnais cilvēks uzvaroši paziņo: Māmiņ, tēti, es protu staigāt!

Staigāšana ar Jēzu ne vienmēr būs viegla, bet ir vienmēr labi un pareizi to darīt. Mēs varam paklupt, mēs pat varam krist, tomēr mēs varam atkal celties un turpināt staigāt ar Viņu.

Gal 5:1 Pāvils rakstīja: “Svabadībai Kristus mūs ir atsvabinājis. Tad nu stāviet stipri un neļaujieties atkal iejūgties kalpības jūgā!” Ko tas nozīmē? Kā Kristus mūs ir atbrīvojis? Kāda ir atšķirība starp jūgu, ko Viņš mums prasa nest, un “kalpības jūgu”, no kā Pāvils mūs brīdina? _____

Mēs varam būt pārliecināti, ka, lai arī ko Pāvils tieši domāja ar “kalpības jūgu”, ar to viņš nebija domājis paklausību Dieva likumam, desmit baušļiem. Tieši pretēji, pateicoties paklausībai, ticībā saprotot, ka mūsu glābšana ir droša, nevis balstīta uz likumu, bet uz Kristus taisnību, kas mūs aplāj, mēs varam iemantot patiesu mieru un brīvību.

Kāpēc dzīve, kas dzīvota paklausībā Dieva likumam, ir pildīta ar lielāku mieru nekā dzīve, kas dzīvota, tam nepaklausot? _____

“Mana nasta ir viegla”

Jēzus pēdējie vārdi Mt 11:30 izmanto nastu nešanas ilustrāciju: “Jo mans jūgs ir patīkams un mana nasta viegla.”

Mozus bija iepriecināts satikt savu sievastēvu Jetru pēc tam, kad Israēls bija atstājis Ēģipti un šķērsojis jūru. Izlasi 2Moz 18:13–22. Kā šajā stāstā izskatās cita cilvēka nastas nešana? _____

2Moz 18:13 stāsta, ka cilvēki nāca pie Mozus, lai viņš spriestu tiesu no rīta līdz vakaram. Kad Mozus sievastēvs to redzēja, viņš nopietni lūdza savu znotu izveidot sistēmu, kas ļautu viņam pievērsties lielajiem dzīves jautājumiem, uzticot citiem ikdienišķākus lēmumus. Raksti mums stāsta, ka Mozus ieklausījās Jetrus balsī un ieviesa pozitīvās izmaiņas.

Kad Jēzus mums teica, ka Viņa nasta ir viegla, Viņš gribēja mums atgādināt, ka mēs varam paļauties uz Viņu, uz lielāko Nastu Nesēju. Līdzīgi Mozum mums jāsaprot, ka mums ir vajadzīgi citi, ar ko dalīties savās nastās. 1kor 12:12–26 Pāvila salīdzinājums ar Kristus miesu piedāvā labu ilustrāciju tam, kādas var izskatīties dalītas nastas. Mums ir vajadzīgs funkcionējošs organisms, lai spētu nest jebkuru smagumu. Lai vispār varētu kaut ko panest, mums ir vajadzīgas kājas, rokas, pleci, muskuļi un mugurkauls.

Izlasi Gal 6:2. Kā mēs varam piepildīt Kristus likumu, nesot cits cita nastas? _____

Šo pantu tiešais konteksts var sniegt palīdzību. Gal 6:1 Pāvils apliecina, ka, ja brālis vai māsa krīt kārdināšanā, mums ir jāatjauno šī cilvēka lēnprātības gars (atceries, Jēzus saka Mt 11:29, ka Viņš ir lēnprātīgs). Nest nastas nozīmē palīdzēt cilvēkam, kas nogājis no ceļa, ieraudzīt dievišķo žēlastību. Bet tas nozīmē arī palīdzēt kādam, kas piedzīvo grūtības. Grieķu vārds “nasta” var attiekties uz lielu smagumu vai akmeni. Tas ir atgādinājums, ka mēs visi nesam nastas un ka mums visiem ir vajadzīgs kāds, kas var mums palīdzēt to darīt. Nastu nešana ir dievišķi iecelta draudzes aktivitāte, kas prasa lēnprātību un līdzjūtību.

Atceries pēdējo reizi, kad kāds tev palīdzēja nest savu nastu, kas tevi bija nomocījusi. Kāpēc tev tas nozīmēja tik daudz? Kam tu tagad varētu palīdzēt nest nastu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Ja jūs uzskatāt savu darbu par grūtu, ja jūs sūdzaties par grūtībām un pārbaudījumiem, ja jūs sakāt, ka jums nav spēka pretoties kārdināšanām, ka jūs nespējat uzvarēt nepacietību un ka kristīgā dzīve ir kalnup vedošs darbs, esiet droši, ka jūs nenesat Kristus jūgu. Jūs nesat cita meistara jūgu.” (Elena Vaita “Bērna vadonis”, 267. lpp.)

“Ir vajadzība pēc pastāvīgas modrības un nopietnas, mīlošas nodošanās, bet tas nāks dabiski, kad dvēsele ticībā turēsies pie Dieva spēka. Mēs nevaram darīt neko, pilnīgi neko, lai ieteiktu sevi dievišķajai labvēlībai. Mums ne pavisam nav jāuzticās sev vai saviem labajiem darbiem, bet, kad mēs kā kļūdainas, grēcīgas būtnes nākam pie Kristus, mēs varam atrast mieru Viņa mīlestībā. Dievs pieņems katru, kas nāk pie Viņa, pilnībā uzticoties krustā sistā Glābēja nopelnam. Sirdī rodas mīlestība. Var nebūt nekādu ekstātisku jūtu, bet ir paliekoša, mierpilna uzticēšanās. Katra nasta ir viegla, jo jūgs, ko uzliek Kristus, ir viegls. Pienākums kļūst par prieku un upuris par baudu. Ceļš, kas iepriekš likās tumsā tīts, kļūst gaišs no Taisnības Saules stariem. Tā ir staigāšana gaismā, kā Kristus ir gaismā.” (Elena Vaita “Ticība un darbi”, 38., 39. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Vai jūs atceraties kādu reizi savā staigāšanā ar Jēzu, kad jūs beidzot nodevāties Viņam pilnībā? Līdzdaliel piedzīvojumu savā grupā, īpaši pievērsoties iemeslam, kāpēc jūs nodevāties.

2. Izpētiet Jēzus lūgšanu Mt 11:25–27 un pārrunājiet grupā, kā iegūt žēlastības atziņu. Kāpēc Dievs paslēpj glābšanas plānu (“šīs lietas”) no gudrajiem un prātniekiem, bet atklāj to bērniem?

3. Kā mēs varam palīdzēt tiem, kas ir ap mums un kas cīnās ar savām nastām, nākt pie Jēzus un atrast mieru?

4. Pakavējieties vairāk pie domas par būšanu “lēnprātīgiem un no sirds pazemīgiem”. Vai tas nenāk par sliktu cilvēka pašvērtējumam? Vai mums nevajadzētu justies labi, domājot par sevi, īpaši ja cilvēks tik un tā cīnās ar šaubām par sevi? Kā krustam un tam, ko tas aino, vajadzētu palīdzēt mums saprast, ko Jēzus domāja ar “lēnprātību un pazemību”? Tas ir, kāpēc krusta klātbūtnē vienīgā patiesi atbilstošā attieksme ir lēnprātība un pazemība?